

Sygn. akt V KZ 43/21

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **A.G.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 28 września 2021 r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 11 sierpnia 2021 r., sygn. akt V KO 55/21,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z powodu jego

oczywistej bezzasadności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) prawomocnym wyrokiem z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 19 czerwca 2015 r., sygn. akt III K (...), uznał A.G. za winnego popełnienia na szkodę G.T. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k., art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 10 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę 15 lat pozbawienia wolności.

Postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2021 r., sygn. akt V KO 55/21, Sąd Najwyższy na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia – wobec jego

oczywistej bezzasadności – wniosku sporządzonego i podpisanego przez skazanego A.G. o wznowienie postępowania w tej sprawie. Wobec tego, że skazany twierdził, iż nie popełnił zarzucanego mu czynu, a w toku procesu przyznał się do jego dokonania w celu uchronienia przed odpowiedzialnością karną swojego brata i M.D., Sąd Najwyższy wskazał, że „sam fakt odwołania przez niego (tj. skazanego – uw. SN) swoich dotychczasowych wyjaśnień i złożenie zapewnienia o swojej niewinności, nie stanowiły okoliczności podważających prawdziwość dokonanych ustaleń faktycznych” oraz że „aktualna postawa skazanego – rzecz jasna w ścisłym powiązaniu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie – w żadnym razie nie wskazywała, że zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, iż po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od poprzedniego”.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany A.G.. Tłumacząc powód takiego postąpienia kolejny raz zapewnił, że jest niewinny, że we własnym procesie złożył obciążające siebie wyjaśnienia „przez błędne myślenie i wiarę w kolegów”, zaś prawdę wyjawiał, licząc na sprawiedliwość, przed Sądem Okręgowym w Ś., kiedy to w innym procesie w dniu 10 kwietnia 2021 r. złożył zeznania w charakterze świadka. W konkluzji wniósł o przyjęcie wniosku o wznowienie postępowania oraz o „badanie wariograficzne do wyjaśnień z dnia 10.4.2021 r.” (z protokołu rozprawy dołączonego do akt sprawy V KO 55/21 wynika, że skazany złożył zeznania przed Sądem Okręgowym w Ś. w dniu 10 maja /nie kwietnia/ 2021 r. w sprawie M.D. sygn. akt III K (...)).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie należało ocenić jako niezaskługujące na uwzględnienie. Skarżący nie twierdził, że Sąd orzekający naruszył jakiś przepis prawa, w szczególności art. 545 § 3 k.p.k., natomiast powtórzył to, co zawarł we wniosku o wznowienie postępowania. Treść tak wniosku, jak i zażalenia, świadczy o braku wiedzy skazanego, jakie są przesłanki wznowienia postępowania sądowego w sprawie karnej, zakończonego prawomocnym orzeczeniem. Nie jest całkiem jasne, czy autor wniosku nawiązuje do jednej z przesłanek z art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k., mówiącej, że postępowanie wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu, czy do jednej z przesłanek z art. 540 § 1 pkt 2b k.p.k., mówiącej o skazaniu za

przestępstwo zagrożone karą surowszą (trzeba odnotować, że w zeznaniach złożonych 10 maja 2021 r. przed Sądem Okręgowym w Ś.- A.G. przyznał, że wziął udział w pobiciu G.T. i kradzieży na jego szkodę). Niezależnie jednak od tego trzeba stwierdzić, że wydając zaskarżone postanowienie Sąd Najwyższy słusznie przyjął, iż samo złożenie przez skazanego oświadczenia, że wyjaśnienia, które złożył we własnej sprawie nie były zgodne z prawdą, popartego protokołem, w którym zapisano jego zeznania o innej treści, nie jest nowym faktem lub dowodem wskazującym na to, że skazany nie popełnił przypisanego mu czynu. Słusznie też Sąd wskazał, że takie postąpienie skazanego nie prowadzi do wniosku, iż zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od poprzedniego. Wszak nie jest powiedziane, że sąd orzekający uznałby, iż prezentowana przez skazanego kolejna wersja zdarzenia jest prawdziwa, a wersję przedstawioną na rozprawie w sprawie III K (...) (sygnatura Sądu Okręgowego w Ś.) należy odrzucić. Postulowane przez skazanego badanie wariograficzne ma wyłącznie charakter pomocniczy i nie może być traktowane jako przesądzające o wiarygodności depozycji osoby poddanej badaniu, nadto traci na znaczeniu z upływem czasu od zdarzenia oraz ilością czynności procesowych prowadzonych z udziałem danej osoby. Brak jest informacji, czy w sprawie M.D. sygn. akt III K (...) został wydany wyrok i jak Sąd ocenił zeznania złożone w tej sprawie przez A.G., jednak nawet pozytywne do nich podejście Sądu nie nakazywałoby wznowienia postępowania, skoro art. 8 § 1 k.p.k. stanowi, że sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

as